

sagde man jo også, at det var forfærdeligt – var afhængig af det der Folketing. Skulle man så have ladet være med at være minister? Er det dét, hr. Thor Pedersen står og siger?

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Hr. Thor Pedersen nævnte i sit indlæg, at det oprindeligt hed noget med »Frem mod år 2000«, og jeg er overbevist om, at det skal nok lykkes for Venstre at nå frem til ca. år 2000.

Men hvis man ser på, hvad det er for nogle konkrete politikpunkter, man så tager fat i, f.eks. det, som hr. Bjørn Elmquist er inde på med overførselsindkomsterne, som åbenbart er det store dyr i Venstres åbenbaring, så kunne jeg godt tænke mig, at hr. Thor Pedersen var lidt mere præcis med, hvem det er, der skal have frataget deres mulighed; om det er efterlønsordningen, der skal afskaffes, om det er orlovsordningerne, der skal afskaffes, eller om det er overgangsydelsen, der skal afskaffes. Jeg tror sådan set det kunne være meget rart for de mennesker, der måtte få den vildfarelse at stemme på Venstre, at se, hvad det er for nogle punkter, man ønsker at ødelægge – den ene million mennesker, sidste år var det vist 1,1 million mennesker, som Venstre nævnte har en arbejdsmulighed, som de ikke udnytter.

Når nu denne 1,1 million mennesker bliver sat i gang af Venstres politik, kunne det måske være rart at vide, hvem af dem der står først i rækken til at blive jaget ud at arbejde, når Venstre nu får ordnet det her.

Thor Pedersen (V):

Fru Pia Gjellerup spørger til udviklingen i antal personer på overførsel. Jeg vil blot sige, at jeg synes, det er utrolig pauvert.

Hvis man tager det registrerede antal ledige og lægger personer på orlov til – det er nødvendigt for at kunne sammenligne med 1993 – så var tallet for 1992 319.000, nemlig 318.000 registrerede fuldtidsledige og 1.000 på orlov. Går vi til 1996, er tallet nu 313.000, nemlig 248.000 registrerede ledige og 65.000 på orlov. Det er altså et fald på 6.000, på trods af at man er igennem en periode med højkonjunktur, og på trods af at man siger, at det går meget bedre i Danmark end i landene omkring os. Det er et fald på 6.000, og det synes jeg er meget pauvert.

Skal jeg sammenligne med noget, vil jeg sige, at da der var et beskedent opsving i årene 1986-87, kom ledigheden ned på 220.000; det

var i den periode, hvor der var et opsving i 10 år under Poul Schlüter.

Fru Pia Gjellerup spørger: Jamen har man fortrudt, at man sad der? Nej, vi skulle have siddet meget længere, hvis der havde været retfærdighed til.

Men det problem, vi havde, var, at vi var i mindretal, og det krav, vi stod over for – i hvert fald i de regeringer, jeg sad i – var, at der skulle bruges flere penge. Vi appellerede til, at der skulle gennemføres statslige besparelser, men for at få et flertal med Socialdemokratiets støtte var det nødvendigt hvert år at forhandle, at bruge flere penge, end vi ønskede.

Men hvordan var det ikke gået, hvis Socialdemokraterne alene skulle have bestemt? Så der er ikke noget at fortryde; det gik trods alt bedre, end det ville være gået under socialdemokratisk ledelse.

Så spørger hr. Bjørn Elmquist, hvor der skal skæres, og det er så også et svar til hr. Bruno Jerup; det må det blive af tidsmæssige grunde. Jamen der skal jo lige præcis ikke skæres. Vi foreslår ikke at skære i dagpengeniveauet, det sagde jeg også; vi ønsker at skabe flere arbejdspladser; vi ønsker samtidig at gøre det fordelagtigt også for mennesker med lavindkomst at komme i arbejde. Rockwoolfondens rapport viste jo, at for næsten en fjerdedel af danskerne kan det ikke betale sig at gå på arbejde, og det er lavtlønsgrupperne, det drejer sig om.

Jeg kan sige til hr. Bruno Jerup, at vi ønsker at gøre det mere fordelagtigt for lavtlønsgrupperne at komme i arbejde, og det vil sige også at se på skattesystemet, se på, hvordan man kan præmiere lavtlønsgruppen, så der er noget tilbage, når man har betalt sin skat ved månedens udgang. Vi ønsker altså vækst i beskæftigelse, vi ønsker aktivitet.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Hr. Thor Pedersen må have det svært, og det må Venstre også; det kan vi så også forstå at de har indimellem. Men hr. Thor Pedersen er altså strengt taget mere tilfreds med at have Socialdemokratiet i regering end i opposition.

Jeg vil sige, at dér er vi fuldstændig enige, for det, hr. Thor Pedersen gerne vil have, er, at udgiftstrykket falder, at skattetrykket falder, at beskæftigelsen stiger, og at antallet af mennesker på overførselsindkomster falder. Og se, det var det, hr. Thor Pedersen og hans regering ikke formåede, men det er det, Socialdemokratiet og